

A partir de 5 anys

En **Bada** és un noi molt curiós i espavilat. Ell et parlarà del **secret** que amaga el seu nom, del seu avi, de la tieta, del pare, de l'escola, d'**aprendre a llegir** i d'un "súper" que acaba de conèixer amb el qual farà viatges extraordinaris. Vols acompanyar-lo en les seves primeres **descobertes**?

F FANTASIA
A AVENTURA
EC ENTORN CULTURAL

www.edicionscadi.com

edicions

ISBN 978-84-474-4007-8

9 788447 440078

Bada

Pep Tort

Il·lustrat per Valentí Gubianas

LLEGIR ÉS VIURE

F A EC

cadi

Direcció Editorial: **Raquel López Varela**
Coordinació Editorial: **Jesús Muñoz Calvo**
Maquetació: **Mercè Campo Andreu**
Disseny de coberta: **Francisco A. Morales**

Queda prohibida, llevat d'excepció prevista per la llei, la reproducció total o parcial del llibre, el tractament informàtic i la transmissió per qualsevol forma o mitjà, tant si és electrònic, mecànic, per fotocòpia, per registre o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del Copyright. Reservats tots els drets, incloent-hi el dret de venda, lloguer, préstec o qualsevol altra forma de cessió de l'ús de l'exemplar.

© del text, Pep Tort
© de la il·lustració, Valentí Gubianas
© EDICIONS CADÍ, SL
Carrer Concepción Arenal, 144
08027 BARCELONA
ISBN: 978-84-474-4007-8
Dipòsit legal: LE-1796-2008
Printed in Spain - Impres a Espanya

EDITORIAL EVERGRÁFICAS, S. L.
Carretera Lleó-la Corunya, km 5
LLEÓ (Espanya)
Atenció al client: 902 123 400
www.edicionscadi.com

Bada

Pep Tort

Il·lustrat per Valentí Gubianas

cadí

Dilluns, després de berenar

Sí, el meu nom és Bada,
i no te'n riguis,
perquè la brometa
de "badà... badà..."
l'he sentida molts cops
i no em fa gràcia.

El primer que et vull explicar
és que... de badar,
de ser un badaire, res de res.

Que jo bado!

És una mania de la tieta Rosa.

Ella diu:

"Deu ser molt encantat aquest nen,
amb aquest nom!"

I també diu:

"Serà un badoc tota la vida,
amb un nom així!"

Saps a qui se li va acudir
aquest nyap de nom...?

Doncs a l'avi, sí, a l'avi.

Diumenge al matí, plou

A l'avi li agradava molt llegir;
només tenia un llibre:
gruixut,
sense dibuixos,
i amb columnes de dalt a baix.
Columnes de paraules fosques
i un munt de paraules clares
que seguien, com una serp trencadissa,
a les fosques paraules.

L'avi s'asseia a la butaca,
es posava les ulleres,
prenia el gruixut llibre,
l'obria,
el mirava una estona,
tancava el llibre i els ulls
i... au, migdiada!

Alguna vegada anava,
amb els dits i els ulls,
d'un lloc a l'altre del llibre,
però sempre acabava igual:
migdiada!

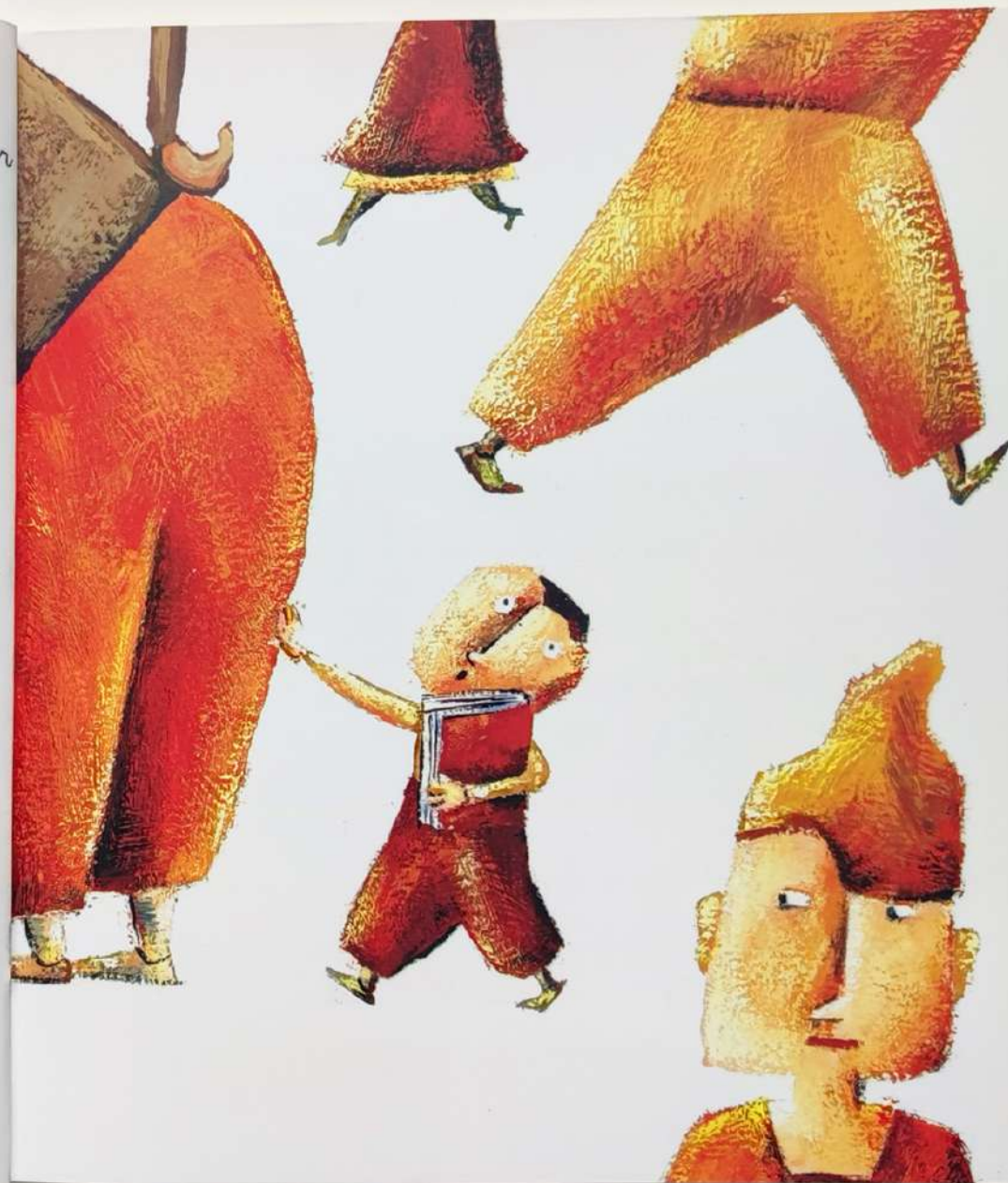
Renoi, quina manera de llegir!

Dimarts, després de berenar

A l'escola vaig entendre
que unes quantes lletres seguides
eren una paraula
i que totes les paraules
tenien un lloc per ser guardades,
un lloc amb un nom difícil de dir sencer:
"dic-cio-na-ri".

Quan vaig saber que allí trobaria "Bada"
vaig atabalar tothom
fins que em van ajudar
a buscar aquest nom
que semblava anunciar
que jo seria distret i badoc.

Quan el pare va trobar
la paraula "Bada",
el meu nom,
em va llegir el que deia el llibre:
—Guaita, sentinella —va llegir el pare.
—Què?
—Bada vol dir: guaita, sentinella.
—Ah, molt bé. I què és això de
"guai..."?
—Guaita! —va dir el pare.
—Sí, g-u-a-i-t-a.

Au!, un altre cop a buscar
en el súper de les paraules.
Sí, això em va semblar a mi
des del primer cop,
un supermercat de paraules.

—Guaita —va llegir el pare—:
acció de guaitar,
el qui vigila,
el sentinella.

—Què és un sentinella?
I tornem al súper.

—Sentinella —va dir el pare—:

soldat armat,
posat en un lloc
per vigilar,
impedir el pas,
i evitar
una sorpresa.

Ep!, jo sóc en "Bada",
un sentinella!,
algú que vigila!,
i armat!

—Armat amb què?

—I què vigilo?

—I quina sorpresa?

—Res, coses de l'avi —va dir el pare—,
coses de l'avi.

Dijous, abans de sopar

Jo sóc en Bada!:
sóc "un vigia!",
no sóc "un encantat"!

L'avi sempre m'ho deia:
"Estigues al cas!",
però jo no sabia què volia dir.

També recordo l'avi dient:
"Noi, això és un cas com un cabàs!"
I això encara ho entenia menys.

Dissabte, després de sopar

Quan vaig saber llegir una mica,
vaig tornar a buscar "bada"
en el super-llibre-de-paraules.

I prop de "bada"
hi vaig veure "badall".

No riqvis, no!

Jo també sé el que és badallar de son,
però vaig descobrir
que també es badalla de gana,
d'avorriment,
de cansament...

I quan estava pensant tot això,
sento la tieta que diu:

—Ho veieu?
el nen ja fa com l'avi:
està enfarat
i amb el llibre a la falda.
Segur que s'adormirà!

—No! —vaig cridar—,

Jo estic despert!

VIGILO!

La tieta va obrir tant els ulls
que em van espantar molt.

Sense dir res més,
vaig córrer cap a l'habitació.
El súper de les paraules
es va quedar a la butaca de l'avi
i jo pensant en els badalls.

Divendres, a la tarda

Ja fa dies que m'hi fixo
en els que badallen.
I provo d'endevinar
si els que veig badallar
tenen son o gana,
estan cansats o avorrits...

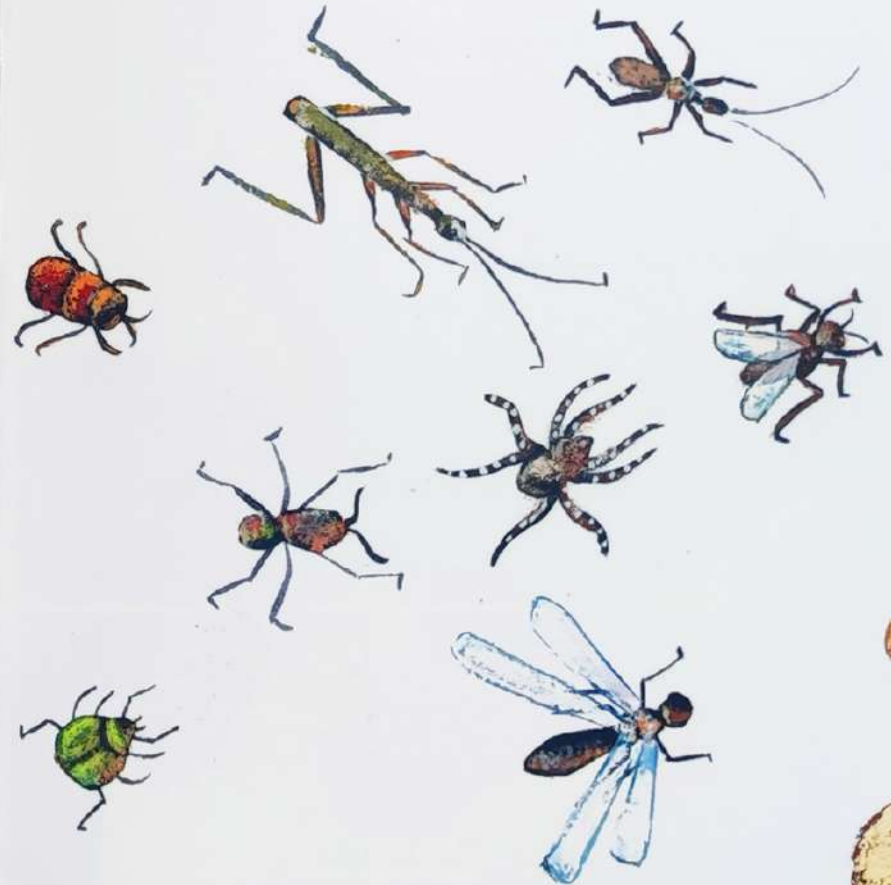
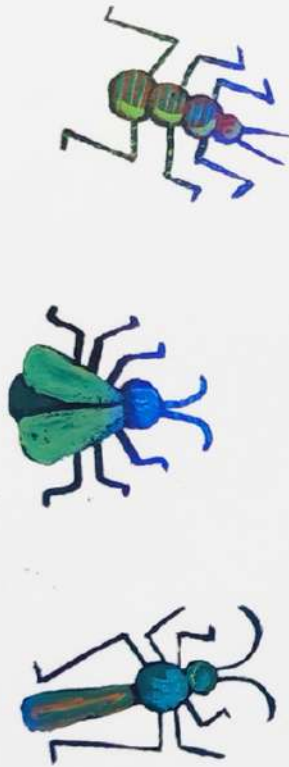
I, sovint, recordo també l'avi badallant.
Sí, ell també badallava,
però sempre es tapava la boca amb la mà.

Ara no ho fa gairebé ningú,
això de tapar-se la boca quan badalla...

Amb la boca com una porta,
oberta de bat a bat,
per on poden entrar
milers de coses fastigoses
que ni es veuen.

Ecs!

Segurament,
aquestes petites estones de somniar,
eren el que a mi em semblaven
migdiades avorrides de l'avi.

O potser dormia de debò.

Mai no ho sabré,
perquè ell ja no hi és per aclarir-m'ho.

Però sempre guardaré
el seu gruixut llibre:

"el seu diccionari".

Aquí dono per acabat
el primer capítol del "llibre trobat".
Només el podràs llegir si el tens.
I el tindràs si te l'has trobat.

Continuaré
si en tinc ganes i em va bé.

Bada, el vigia

